

Verzoeker is een voormalig Afghaanse inlichtingenofficier die in 1998 een verzoek om asiel in Nederland heeft ingediend, wat werd afgewezen. In 2009 heeft de Minister van Justitie een nieuw asielerzoek afgewezen op grond van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag. Op basis van deze bepaling kan de bescherming van het Vluchtelingenverdrag worden ontzegd aan personen indien er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat zij zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als beschreven in dat artikel. De Minister baseerde zich op het thematisch ambtsbericht 'Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan' van 2000, waarin is vermeld dat bij Afghaanse vreemdelingen die de rang van onderofficier of hoger hadden in de KhAD/WAD (staatsinlichtingendienst) het vermoeden bestaat dat zij misdrijven als bedoeld in artikel 1 (F) hebben begaan. De Nederlandse rechters hebben tot nu toe geen aanleiding gezien om dit ambtsbericht in twijfel te trekken. Verzoeker stelt bij het Hof dat, indien hij wordt uitgezet naar Afghanistan, een reëel risico bestaat dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) EVRM. Hij stelt verder dat de afwijzing van zijn verzoek om een verblijfsvergunning op basis van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag hem onderwerpt aan een vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM, en daarnaast strijdig is met de onschuldpresumptie zoals vastgelegd in artikel 6 (2) EVRM. Ook betoogt verzoeker dat de afwijzing een schending oplevert van zijn recht op respect voor privé- en familielevens onder artikel 8 EVRM en, tot slot, dat met betrekking tot zijn klachten onder de artikelen 3 en 8 EVRM geen effectieve rechtsgang als bedoeld in artikel 13 EVRM voor hem openstond.

Het Hof oordeelt dat, nu verzoeker ondertussen een Belgische verblijfsvergunning heeft, zijn klachten onder de artikelen 2 en 3 met betrekking tot uitzetting kennelijk ongegrond zijn. Het Hof overweegt voorts dat het tegenwerpen van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag geen vernederende behandeling oplevert voor verzoeker onder artikel 3 EVRM, en dat artikel 6 (2) EVRM niet op vreemdelingenzaken van toepassing is. Wat betreft het verzoekschrift op grond van artikel 8 EVRM benadrukt het Hof dat dit artikel geen algemene verplichting inhoudt voor Staten om gezinshereniging toe te staan, en dat lidstaten een zekere beoordelingsvrijheid hebben in de afweging van de specifieke belangen van het individu en die van de gemeenschap. In deze zaak hoeft die afweging echter niet te worden getoetst, nu verzoeker een Belgische verblijfsvergunning heeft en gezinshereniging mogelijk is. Gelet op het voorgaande, acht het Hof ook het verzoekschrift onder artikel 13 EVRM kennelijk ongegrond.